

תת"ע 6790/03/15 - אברהם אבירם אוחנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 6790-03-15 מדינת ישראל נ' אבי אוחנה
תיק חיצוני: 9011172590

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	אברהם אבירם אוחנה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 6.9.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של סטייה מנתיב נסיעתו, דבר שגרם להפרעה או לסיכון תנועה, בניגוד לתקנה 40(א) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס מקורי בגובה 250 ₪.

המבקש נשפט בהעדרו לאחר שהוזמן בנוכחותו בדיון מתאריך 26.4.15 לדיון הוכחות שהיה קבוע ליום 6.9.15, אך לא התייצב וזאת על אף שבקשותיו לדחיית מועד הדיון נדחו על ידי.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, שהינו עו"ד, הוא הגיש בקשה להישפט בעניין דו"ח ברירת קנס מס' 90-1-1117259-0, בקשתו אושרה וביום 26.4.15 התקיים בבית המשפט דיון הקראה בתיק דנן, בו כפר בעבירה ו/או בעובדות, כך שאין מדובר בבעל דין שלא מסר תשובה בעניין האישום. המבקש ציין כי במועדים הרלוונטיים הוצע לו להסתפק במתן אזהרה בלבד, אך הוא סירב משום שסבר כי לא ביצע עבירה קטנה כגדולה.

המבקש הוסיף וטען כי עשה כל אשר לאל ידו כדי לשנות את שעת או מועד הדיון על ידי כך שפנה במועדים: 31.8.15, 3.9.15 ו-5.9.15 לבית המשפט בבקשות לדחייה בצירוף תימוכין לבקשותיו (הזמנות לדיון) וטען כי ערב הדיון, הגם שהיה מדובר במוצאי שבת, הגיע למשרדו כדי למסור הודעה לבית המשפט בדבר אי יכולתו להתייצב ובקשה נוספת לדחיית הדיון. לטענתו, לא נותרה כל ברירה בידו, נוכח ריבוי דיונים שהיו לו במועד הדיון, כשבסופו של יום דיונים שוחררו אסירים ממאסרם ע"י וועדת השחרורים והמחשבה כי אי התייצבות סניגור בעניינם ודחיית בקשתם למועד נדחה מטרידה ואינה עולה כלל על הדעת.

המבקש ציין כי גם המשיבה, בסמוך לבקשותיו של המבקש, הגישה בקשה לדחיית מועד הדיון וכי לא הוכח לפחות מפרוטוקול בית המשפט כי העד מטעמה אכן התייצב.

עוד טען המבקש כי מכוח זכותו להגנה ראויה, הגיש בקשה נוספת לפי סעיף 108 לחסד"פ לקבל רשומה מוסדית בדמות מצלמות מע"צ שגם בהיעדרו, יכול היה בית המשפט להתרשם אם נעברה עבירה אם לאו באמצעות צפייה במצלמת התנועה ולהכריע על פי ממצאים אובייקטיביים.

לדברי המבקש, בקשתו אינה נובעת משום ברירת הקנס בסך 250 ₪, אלא משום שהדעת אינה סובלת חוסר צדק והאשמה חסרת כל בסיס למי ששומר על כללי וחוקי התעבורה, ולראייה הוא נוהג משנת 1988 ואין לו כל הרשעה קודמת.

לבקשתו צורפו בקשה לשינוי מועד הדיון **מיום 5.9.15**, הודעה ובקשה לבית משפט **מיום 6.9.15**, בקשה לדחיית מועד דיון מאת רס"ב דרור דברן מיום 31.8.15, פרוטוקול דיון אחר שהתקיים בבית המשפט המחוזי מרכז לוד ביום 6.9.15, וכן פרוטוקולים מוועדות שחרורים שהתקיימו ביום 6.9.15, בקשה דחופה מתוקנת למתן צו להמצאת מסמכים על פי סעיף 108 לחסד"פ וסעיף 74 לחסד"פ במעמד צד אחד והודעה לבית משפט **מיום 6.9.15**.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהבקשה אינה מקימה עילה מוצדקת לביטול פסק הדין, שעה שהתייצב עד תביעה, אולם המבקש עשה דין לעצמו ובחר שלא להתייצב ונימוקיו עמו.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

אין ספק כי המבקש זומן כדין לדיון ההוכחות שנקבע בעצם נוכחותו בדיון מיום 26.4.15 ובתיאום עמו.

באשר לבקשת הדחייה שהגיש העד מטעם המאשימה בתאריך 31.8.15, קבעתי בהחלטתי מיום 1.9.15 כי הבקשה נדחת. יצוין כבר עתה כי מפרוטוקול הדיון מתאריך 6.9.15, מדברי ב"כ המאשימה עולה כי העד מטעמה התייצב: "...בעוד שהשוטר/העד התייצב והמתין אף שהיה לו דיון בבית משפט השלום בנצרת". כך גם באשר לבקשת הדחייה שהגיש המבקש באותו היום, קבעתי ביום 2.9.15 כי מועד ההוכחות נקבע בנוכחותו ובתיאום עמו באפריל 2015, היינו לפני למעלה מארבעה חודשים, ועל כן היה עליו להיערך ולתכנן את זמנו. באשר לתיקים שציין המבקש, ציינתי בהחלטתי כי לא צורפה אסמכתא למהות הדיון ולמתי נקבע. בהמשך להחלטתי מיום 2.9.15, קבעתי ביום 3.9.15 כי: "עת"מ 18254-05-15 קבוע לדיון ביום 6.9.15 בשעה 09:30, בעוד שמועד ההוכחות נקבע בפני ביום זה

לשעה 13:00, כך שאין מניעה להתייצב במועד לפני. מעיון בהזמנות שאר 3 הדיונים, אלה הוצאו ביום 4.8.15, בעוד שתיק ההוכחות נקבע זה מכבר באפריל. אשר על כן, דיון במועדו לפני יתקיים".

כאמור לטענת המבקש, שלח **במוצאי שבת ערב הדיון** הודעה ובקשה נוספות לבית המשפט, **אשר נתקבלו בבית המשפט ביום הדיון עצמו - 6.9.15, וזאת על אף החלטותי מתאריכים 2.9.15 ו-3.9.15 הדוחות את בקשתו לדחיית מועד הדיון**. בבקשתו ביקש צו להמצאת מסמכים על פי סעיף 108 לחסד"פ ובהודעה ציין כי לא יוכל להתייצב לדיון שנקבע, וזאת עקב דיונים מקבילים בבית המשפט המחוזי ובוועדות שחרורים. כמו כן, ציין כי פנה לעו"ד אחר בבקשה שיחליפו ללא הצלחה וכי המרחק בין מתחם כלא אש"ל לפתח תקווה אינו מאפשר הגעה בסמיכות זמנים. לטענתו, הברירה היחידה היא האם למלא חובותיו כעורך דין או בעל דין, כאשר היעדר התייצבות לוועדת שחרורים משמעותה המשך מאסרו של אדם אשר יכול היה להשתחרר שחרור מוקדם. **יצוין כי, המבקש לא התייחס בהודעתו להחלטתי, לפיה ההזמנות לדיונים בוועדות השחרורים הוצאו ביום 4.8.15, בעוד שתיק ההוכחות נקבע זה מכבר באפריל.**

בהחלטתי מיום 6.9.15 קבעתי כי: "אין להגיש בקשות במוצאי שבת עת כבר נדחה המבקש בהחלטות שניתנו. הבקשה להמצאת מסמכים היה להגיש מחודש אפריל, ומשלא עשה כן, אין למבקש אלא להלין על עצמו".

לעניין נאשם אשר בוחר לעשות דין לעצמו, כבר נקבע בפסיקה:

ברע"פ 6436/07 **בנימין בן נתן נ' מדינת ישראל** חזר בית המשפט העליון על הקביעה לפיה בעל הדין אינו רשאי לעשות דין לעצמו ולהניח כי בקשת דחייה שהוגשה על ידו תענה באופן אוטומטי ומשכך לא להתייצב לדיון וכך פסק כבוד השופט א' א' לוי: "דין הבקשה להידחות... מערכת משפט אינה יכולה להשלים עם כך שבעלי דין נוטלים לעצמם חרות שלא להתייצב לדיון, מבלי שהקדימו ונטלו רשות לכך מבית המשפט. חמורה במיוחד החלטתו של הסנגור שלא להתייצב לדיון, הואיל והוא היה אמור לדעת כי לא די בהגשתה של בקשת דחייה, אלא יש לוודא כי בית המשפט נעתר לה."

גם ברע"פ 11070/08 **יורם לוי נ' מדינת ישראל** נדונה סוגיה דומה - שם טרם מועד הדיון שלח המבקש מכתב לבית המשפט בו ציין כי לא יהיה בארץ ביום הדיון, למרות שלא ניתנה כל החלטה למכתבו, גם הוא החליט לעשות דין לעצמו ולא להופיע. הערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכמוהו גם רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון ונדונה בפני כבוד השופט ג'ובראן אשר קבע כי: "לא ניתנה כל החלטה בעקבות מכתבו של המבקש אך על אף זאת לא התייצב הלה בבית המשפט במועד שנקבע... בבקשה שהגיש המבקש לביטול גזר הדין שניתן בהעדרו נדחתה על יד בית המשפט בנימוק כי מאחר ולא ניתנה כל החלטה לדחיית מועד הדיון, לא יכול המבקש לעשות דין לעצמו ולהחליט כי אינו מגיע לדיון... אין מחלוקת בענייננו כי המבקש הוזמן לדיון כדין וכי לא ניתנה כל החלטה הדוחה את מועד הדיון. משכך לא נפל פגם בפסק הדין שניתן נגד המבקש ובדין קבעו הערכאות הקודמות כי, המבקש אשר לא התייצב לדיון על דעתו הוא, אין לו להלין אלא על עצמו".

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (ראה: רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליה נ' מדינת ישראל**).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

פרט לכפירתו של הנאשם בעובדות כתב האישום בדיון מיום 26.4.15, לא השמיע המבקש בבקשתו כל טענות ממשיות ביחס לעבירה בה הורשע ולא העלה טענת הגנה כלשהי.

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם קבעה: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו.

לאור כל האמור לעיל, בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ו, 07 דצמבר 2015, בהעדר
הצדדים.